

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 56.

Sjette Session.

54de Møde.

Tirsdagen den 13de Marts.

(Fort.)

Drejer: Jeg skal tillade mig at bemærke, at, naar den høitærede Finanzminister ikke troer at kunne gaae ind paa at modtage en Bevilling af en vis Sum, som det overlades til ham at fordele efter hans Overbevisning og hans særegne Erfaring og Kundskab i disse Forhold, troer jeg rigtignok, at det vil være vanskeligt, om ikke aldeles umuligt, at komme til en Forening af de forskjellige Ansuelser med Hensyn til den rette Fordeling. — Rigsdagen, og in specie nærværende Thing, er jo i den Nødvendighed, naar der ikke kan være Tale om den antydede Bevilling for Finanzministeren, at indlade sig paa Regler for Fordelingen af Dyrtidshjælpen, og jeg skal tillade mig at udtale min Opfattelse i saa Henseende. Jeg skal da yttre, at Sagen stiller sig for mig saaledes, at, naar man kun har Valget mellem enten at gaae ind paa Loven saaledes, som den nu foreligger eller paa Finanzministerens oprindelige Forslag —, da maa jeg bestemt ansee den Omstændighed, at det foreliggende Forslag søger at tildele ogsaa de Ugifte med lave Gager et Tillæg, for at være af saa overvældende Vægt, at jeg for sammes Skyld hellere vil finde mig i den skeete Nedsættelse af det Maximum for de Gifte. Imidlertid vilde jeg paa den anden Side ikke have taget i Betænkning at gaae ind paa en Forandring, der forenede de forskjellige Ansuelser saaledes, at man deels blev staaende ved Regjeringens oprindelige Forslag, forsaavidt det gik ud paa at til-

dele de Gifte eller Familieforsørgeren med en Gage paa mellem 800 — 1,000 Rb. et Tillæg og deels bibeholdt den Fordeling, det andet Things Forslag gaaer ud paa, navnlig forsaavidt samme Lader ogsaa de Ugifte tilflyde en Understøttelse. Dette sidste skulde jeg endog helst gaae ind paa. Men, naar der ikke dersom kan være Tale, og jeg desuagtet skal træffe et Valg, saa maa jeg holde paa, at Forslaget gjenneføres saaledes, som det nu for Dels blifket foreligger.

Demnich: Omendssjøndt jeg af mit fulde Hjerte stemmer overeens med hvad den fjerde Landstingsmand for 10de Kred (Lehmann) har fremsat, maa jeg dog sige, at der endnu for mig hovedsagelig er en noget afvigende Betragtning. Dersom Valget nemlig skal blive mellem de to Kategorier, holder jeg mig til, hvad den ærede Landstingsmand har foreslaaet, men jeg mener dog, at blandt de Ugifte, som ikke naaer en høiere Lønning end 500 Rb., vil der just i den Klasse, jeg her fornemmelig repræsenterer, Armeen, findes en stor Deel, navnlig af yngre Officerer, som ere meget bebyrdede af Dyrtiden. Vi maae jo lægge Mærke til, at der i Armeen med Hensyn til Paaaladningen fordres noget Mere eller meget Mere, end de øvrige Stander behøve, og dette foranlediger Udgifter, som det i denne dyre Tid falder dem meget svært at udrede. Jeg veed vel, at det træffer sig saa, at mange af disse yngre Officerer have Tilhold hos deres Forældre og Understøttelse fra deres Familier; der kan altsaa ikke tilkomme dem Tillæg under en Dyrtid; men der gives Mange, som ikke have den allermindste Understøttelse, men alene maae stole paa sig selv, og derfor finder jeg, at det nok